

Cultura i Espectacles

L'art, en mans de dones

Dibuixant el dia a dia

Xavier Roca
BARCELONA

Amb comptades excepcions, l'humor gràfic ha estat durant molt temps un territori reservat als homes. Com en altres territoris, però, cada cop hi ha més dones que han anat conquistant aquest àmbit.

Ara, coincideixen com a novetat editorial dos llibres d'humor gràfic que tenen en comú el fet d'estar escrits i dibuixats per il·lustradores, amb un considerable to confessional, autobiogràfic i generacional: *Pequeños desastres y otras alegrías* (La Principal de los Libros), de Dolo Beltrán, i *Diario de una Volátil* (Lumen), d'Agustina Herrero.

Probablement sorprengui a molta gent aquesta faceta de Dolo Beltrán, coneguda com a cantant i lletrista del grup Pastora i també com a actriu en diverses sèries de televisió (*Infidelis*, per exemple) i muntatges teatrals, que ara publica el seu primer llibre, una recopilació d'acudits i reflexions quotidianes. Diu Beltrán: "A mi, m'agrada molt crear, no tinc clar si ho faig pels altres o per a mi, i dibuixar és una altra

Dolo Beltrán, cantant de Pastora, mostra el seu vessant d'il·lustradora en un llibre

manera de comunicar, com ho pot ser cuinar. Component música també crec, mentre que interpretant faig més aviat de vehicle per al que volen comunicar els altres."

La promoció de l'editorial compara *Pequeños desastres y otras alegrías* amb Maite

geixo Moderna de Poble, però s'adreça més a gent de poc més de vint anys. Però també m'agrada molt Marjane Satrapi, i Juanjo Sáez, a qui vaig comentar que tenia aquesta idea, és dels que em va fer reprendre l'afició pel còmic, anys després de llegir tot Bruguera. *Sexo en Nueva York*, l'he vista unes quantes vegades, crec que a totes les dones ens agrada."

L'autora explica que va començar a dibuixar per entretenir les pauses quan feia de figurant en la sèrie de Tricicle *Dinamita*: "Després ja vaig dibuixar també quan anava de gira, però fins fa dos anys no em vaig plantejar la possibilitat de publicar, eren dibuixos que feia

EL AMOR NUNCA LLAMA A TU PUERTA

SOBRE TODO SI ESTÁ MUY CERRADA...

na, Moderna de Poble i la sèrie *Sexo en Nueva York*, referents que Beltrán assu-meix tot i que distanciant-se'n: "Maiteona em feia molta gràcia, tot i que em va enganxar una mica jo-ve, mentre que també lle-

per dis-treure'm i que ensenyava als coneguts."

Els dibuixos de *Pequeños desastres y otras alegrías* tenen "bastant d'au-tobiogràfic". "Tot i que no

Un eixam de joves autors

Norma Editorial acaba de recopilar un conjunt d'histories d'una nova generació de noies dibuixants en un volum col·lectiu, *Enjambre*. Un recull de còmics i relats breus coordinat per Susanna Martí i que inclou pròleg i epíleg, respectivament, de dues veteranes historietistes, Ana

Miralles i Marika Vila, que justifica el títol del llibre pel fet que les seves autores es defineixen com "un eixam d'abelles".

Enjambre mostra un ampli ventall d'estils gràfics i registres narratius que van de l'humor a la poesia passant pel surrealisme i el costumisme, però que tenen en comú la notable maduresa de les au-

tores. Aquestes són Ana Gal·van, Srta. M, Sonia Pulido, Miriam Muñoz, Txus García, Gally, Paulapé, María Castrejón, Susanna Martí, Pupi Herrera, Clara-Tanit Arqué, Mamen Moreu, Elisa McCausland, Alejandra Alarcón, Ana García, Raquel Gu, Lydia Sánchez, MPS, Carla Berrocal, María Herreros i Cristina Durán.

L'APUNT

Cal creure en Puff, el drac màgic

Jordi Bordes

Igualada ha estat aquest cap de setmana capital del teatre familiar amb la 25a edició de la Mostra de Teatre Familiar. A la ciutat, a més, hi havia un rallí de cotxes, les caramelles, i una fira de brocanters a la Rambla. No hi ha hagut la visita multitudinària d'altres anys, cosa que revela una certa fragilitat que cal corregir. Fa dos anys, hi havia artistes de carrer (gest de bo-

na salut de públic). Si que es mantenen fidels els programadors veterans. I les companyies (tot i potser no actuar-hi) vénen a celebrar l'aniversari, com és el cas de Teatre Mòbil. I la pastisseria Pla es continua quedant sense galetes amb el logo de la mostra. Alerta!, el nen, quan es va fer gran, va deixar de creure en Puff. La mostra ha de saber mantenir l'entusiasme.

La cantant i actriu Dolo Beltrán debuta en el món editorial amb 'Pequeños desastres y otras alegrías'

■ ANDRÉS PUIG

Agustina Guerrero mostra les peripècies quotidianes del seu 'alter ego' a 'Diario de una Volátil' ■ JOC-EP
L'OSADA

'Diario de una Volátil', d'Agustina Guerrero, va néixer com un diari personal

Aquesta quotidianitat també és mostrada per Agustina Guerrero a *Diario de una Volátil*, un llibre que neix del blog d'aquesta dissenyadora i dibuixant argentina instal·lada a Barcelona des de fa 19 anys. Un blog que inicialment "era un diari íntim il·lustrat, esbossos en fulls solts que guardava en una carpeta blava i no tenia la finalitat de mostrar". "Un dia vaig arribar a casa i hi havien entrat a robar; els lladres em van deixar un ordinador molt vell que ja no feia servir; la carpeta blava. I vaig co-

mençar a abocar les meves angoixes en una viñeta i a penjar-les."

"Més endavant vaig publicar *Nina: diario de una adolescente*, un treball similar però amb una protagonista adolescent, i l'editora Silvia Querini, de Lumen, em va proposar fer-ne un altre a partir dels dibuixos del blog. Per a mi va ser molt important: Lumen ha editat autors que són un referent per a mi, com ara Quino i Maitena."

Per a Agustina Guerrero, el projecte de la *Volátil* és una "teràpia personal": "És autobiogràfica però a mesura que passa el temps el personatge va

agafant el seu propi camí i em diu per on van les coses. No tot el que li passa m'ha passat de veritat ni és exactament com jo, ella

pot ser molt dolça a vegades i molt desequilibrada d'altres vegades, arriba a tots els extrems. Però m'ajuda a abocar allò que porto a dins, i després veig les viñetes i penso que sovint tampoc n'hi havia per a tant, em fa veure les coses

amb més perspectiva."

L'autora admet: "Em baso en anècdotes de la vida quotidiana, que si no m'han passat a mi me les han explicat les meves amigues. Però també hi ha dibuixos més poètics, més subtils, que són els que més em costen però també els que més m'agrada veure després." En tot cas: "El fet que primer nasqués com a diari íntim m'ha ajudat a poder parlar sense cap mena de pudor, ja que quan escrius un diari hi aboques les emocions més internes. Intento no autocensurar-me perquè deixaria de ser fresca, a vegades faig un dibuix i penso: que sigui el que Déu vulgui. Ara, Facebook sí que m'ha censurat, perquè dibuixo mugrons; quatre cops, fins i tot quan vaig fer un cartell per a una campanya contra el càncer de mama. Ara m'adapto a les regles, encara que em sembli absurd i ridícul, i fins i tot ho incorpore al gag." ■

necessàriament vol dir que siguin coses que m'hagin passat." Beltrán defensa l'existència d'un punt de vista específicament femení: "Si haguessis fet cas a la meua parella no hauria publicat mai, els meus dibuixos no li feien gràcia. Tenim una visió diferent de les coses, el llibre és com una successió de petites Polaroids del món que m'envolta perquè les dones tenim la necessitat de parlar de qualsevol cosa."